

ศึกษาความเหมาะสมในการกำหนดเหตุการณ์ตามมาตรา 335 ให้เหมาะสมกับ สถานการณ์ในปัจจุบัน

ฐวัฒน์ นักระนาด*
รศ.อัจฉรียา ชูตินันทน์**

บทคัดย่อ

ปัญหาในการปรับใช้กฎหมายอาญาในความผิดฐานลักทรัพย์ในเหตุการณ์ตามมาตรา 335 พบว่า สถานการณ์ปัจจุบันอันเนื่องมาจากประเทศไทยนั้นมีความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีซึ่งทำให้ประชาชนเข้าถึงสิทธิต่างๆที่ทางรัฐและเอกชนสรรหาและมีให้บริการแก่ประชาชนทุกเพศทุกวัย ในปัจจุบันความผิดฐานลักทรัพย์ในเหตุการณ์ตามมาตรา 335 นั้นมีบางอนุมาตราที่อาจจะไม่เหมาะสมต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน อาทิเช่น ความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน ตามมาตรา 335 (1) กล่าวคือหากมีกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลาระหว่างเวลาพระอาทิตย์ตกและพระอาทิตย์ขึ้นแล้ว ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษตามมาตรา 335 (1) ซึ่งเป็นต้องให้รับโทษหนักขึ้นจากมาตรา 334 อย่างไรก็ดีตามหากปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้กระทำความผิดนั้นได้ทำการลักทรัพย์ภายในห้างสรรพสินค้าหรือร้านสะดวกซื้อที่เปิดทำการในเวลากลางคืนในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ตกและพระอาทิตย์ขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อความยุติธรรมต่อผู้กระทำความผิดให้ต้องได้รับโทษหนักขึ้นเพราะผู้กระทำไม่จำเป็นต้องอาศัยความมืดเป็นเครื่องมือเพื่อช่วยให้ทำการลักทรัพย์สะดวกยิ่งขึ้นเนื่องจากมีแสงสว่างอยู่ภายในอาคารดังกล่าวอยู่แล้ว

อีกทั้งในปัจจุบันประชาชนทุกเพศทุกวัยมีความสะดวกในการดำรงชีวิตมากขึ้นจากการได้รับความช่วยเหลือจากทั้งภาครัฐและเอกชนแต่จากการศึกษาตัวบทกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้นพบว่ายังไม่มีบทบัญญัติใดให้ความคุ้มครองบุคคลที่ประสบปัญหาในการดำรงชีวิตอันเนื่องมาจากความบกพร่องทางกายหรือจิตใจดังเช่น คนพิการ เป็นต้น

จากการศึกษาจึงได้มีข้อเสนอแนะว่าควรมีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในมาตรา 335 (1) โดยทบทวนถึงความเหมาะสมต่อสถานการณ์ในปัจจุบันว่ามีความจำเป็นมากน้อยเพียงใด และเสนอเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาโดยกำหนดให้ความผิดฐานลักทรัพย์บุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองอันเนื่องมาจาก

* นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

** ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

เป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์ เป็นเหตุจรรยาจ้อกบทบัญญัติหนึ่งใน
มาตรา 335

ABSTRACT

This thesis is intended to study the problems of using criminal law in the theft of crimes in accordance with Article 335 in order to know the suitability of the current situation due to Thailand that has changed and developed economically very much There is a technological advancement that gives people access to the rights that the government and private recruitment and services are available to people of all ages. At present, the theft of crimes in Section 335 has some sources that may not be suitable for the current situation, such as theft at night, according to Section 335 (1), that is, if there is a crime of theft. At the time between sunset and sunrise the offender must be punished under Section 335 (1), which is subject to heavy penalties from Section 334. However, if the fact that the perpetrator has stolen the department store or convenience store opened at night at the time Between the sunset and the sunrise will affect justice for the perpetrator to be punished harder because the offender Users require darkness as a tool to help make the theft more convenient because there is lighting inside the building already.

In addition, at present, people of all ages and ages have more convenience in living with the help of both the public and private sectors, but from the study of the criminal law of Thailand, there is no provision for protecting people who experience problems of living due to physical or mental defects such as people with disabilities.

In this thesis, the author, therefore, suggested that the Criminal Code should be revised in Section 335 (1) by abolishing the offense according to such subdivisions for the current situation. And proposing additional criminal codes by prescribing the theft of persons who are unable to protect themselves from being disabled People with mental disabilities, sick people, old people, and pregnant women is another critique of the provisions of Article 335. The author has adopted the principles of foreign law, including the United States of America Germany and France In the case of burglary offenses in the crimes of which the offender is to be punished harder than the general burglary as a guideline to improve the Thai Criminal Code to make law enforcement more effective.

1. บทนำ

กฎหมายอาญา คือ กฎหมายที่บัญญัติว่า การกระทำหรือไม่กระทำการอย่างใดเป็นความผิดและกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดไว้ด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง กฎหมายอาญา คือ กฎหมายที่บัญญัติห้ามมิให้มีการกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดหรือบังคับให้มีการกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดโดยผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามจะต้องได้รับโทษ ซึ่งโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดต้องบัญญัติไว้ในกฎหมายอยู่ก่อนการกระทำความผิด หากมีการกระทำเกิดขึ้นที่ส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมแต่ไม่มีกฎหมายบัญญัติบทลงโทษไว้ย่อมอาจจะทำให้สังคมเกิดความไม่สงบสุขขึ้นได้

อาจกล่าวได้ว่ากฎหมายอาญาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของชนในสังคม มาตรการทางกฎหมายอาญานั้น นำมาใช้เพื่อคุ้มครองส่วนได้ส่วนเสียของสังคมและชักนำให้ผู้ที่อยู่ในสังคมแห่งนั้นหันมาประพฤติปฏิบัติในแนวทางที่ถูกที่ควร การบัญญัติกฎหมายอาญาได้ค้ำประกันแต่เพียงว่ารัฐเท่านั้นที่มีสิทธิในการออกกฎหมายเพื่อลงโทษบุคคลได้ตามใจชอบไม่ แต่ความเป็นจริงแล้วรัฐจะต้องค้ำประกันว่ากฎหมายที่บัญญัติขึ้นมานั้นชอบด้วยเหตุผลในการลงโทษต่อผู้กระทำความผิดในการกระทำนั้นๆหรือไม่ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากจุดประสงค์ในการลงโทษดังต่อไปนี้

1.1 แนวคิดเรื่องจุดประสงค์ในการลงโทษนี้ มีทฤษฎีอยู่ 2 ทฤษฎี คือ

1) ทฤษฎีเด็ดขาด (absolute theory)¹ ที่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ในการลงโทษ คือการที่กฎหมายอาญาบัญญัติให้ลงโทษผู้กระทำความผิดนั้น ก็เพราะเหตุที่ได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด กล่าวคือจะต้องมีการลงโทษเพื่อให้มีการตอบแทนแก่แผ่นดินที่ถูกต้องต่อผู้กระทำความผิด

2) ทฤษฎีสัมพัทธ์ (relative theory)² หรือทฤษฎีไม่เด็ดขาด มีจุดประสงค์ในการลงโทษโดยพิจารณาในแง่ที่ว่าควรลงโทษอย่างไรจึงจะเกิดประโยชน์ ไม่ได้พิจารณาจากการกระทำความผิดทำให้การลงโทษจึงต้องคำนึงถึงตัวผู้กระทำความผิดกับเพื่อนมนุษย์อื่นๆ โทษนั้นควรจะมีผลเป็นการกระทำที่ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดเกิดความหวาดกลัว ทำให้ผู้กระทำความผิดกลับตนเป็นคนดีหรือทำให้สังคมปลอดภัยจากการกระทำความผิด ทั้งนี้เพื่อนเป็นการป้องกันขัดขวางมิให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นอีก การที่จะป้องกันขัดขวางมิให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นอีกนั้นมีอยู่ 2 ประการ กล่าวคือ

ก. ป้องกันทั่วไป กล่าวคือ การลงโทษต้องเป็นการป้องกันมิให้บุคคลทุกๆคน กระทำความผิด ทั้งนี้หมายความว่า จะต้องลงโทษเพื่อให้บุคคลทุกๆคนหวาดกลัวไม่กล้ากระทำความผิดอย่างเดียวกันขึ้นอีก หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ จะต้องลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อให้เป็นแบบอย่างซึ่งบังคับจิตใจบุคคลทั่วไปที่จะคิดกระทำความผิดอย่างเดียวกันให้ลดเว้นความคิดนั้นๆเสีย

¹ หยุด แสงอุทัย, กฎหมายอาญา ภาค 1, (พิมพ์ครั้งที่ 19), กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547, หน้า 250

² ธีสุวดี พันธุ์ฤทธิ์, กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, กรุงเทพฯ : นิติธรรม, 2555, หน้า 47

ข. ป้องกันพิเศษ กล่าวคือ การลงโทษเป็นการป้องกันผู้กระทำความผิดนั้นเอง ไม่ให้กระทำความผิดขึ้นอีก ทั้งนี้เพราะการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว เช่น ความผิดฐานฆ่าคนตายผู้ที่ถูกฆ่าก็ได้ตายไปแล้ว จะลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างไร ผู้ที่ตายไปแล้วก็ไม่อาจฟื้นคืนมาได้ ฉะนั้น การลงโทษจึงควรจะป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดนั้นเองกล้ากระทำความผิดขึ้นอีก ทฤษฎีที่ว่า การลงโทษจึงควรจะป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดนั้นเองกล้ากระทำความผิดขึ้นอีก ทฤษฎีที่ว่า การลงโทษเป็นการป้องกันพิเศษนั้นยังแยกออกได้เป็น 3 ทฤษฎี คือ

- (1) ทฤษฎีที่ว่า การลงโทษควรจะเป็นการกระทำให้ผู้กระทำหวาดกลัว ไม่กล้ากระทำความผิดขึ้นอีก
- (2) ทฤษฎีที่ว่า การลงโทษควรจะเป็นการกระทำให้ผู้กระทำความผิดกลับตนเป็นคนดี เพื่อผู้กระทำความผิดจะได้กลับตนเป็นผู้เหมาะสมที่จะเข้าสู่สังคมอย่างเดิม

(3) ทฤษฎีที่ว่า การลงโทษควรจะเป็นการทำให้สังคมปลอดภัย ทั้งนี้หมายความว่า การลงโทษเป็นการทำให้สังคมพ้นจากภัยอันตรายอันจะพึงบังเกิดจากการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดซ้ำอีกในเวลาภายหลัง

ในปัจจุบัน การลงโทษโดยถือหลักการแก้แค้นตอบแทน ได้วิวัฒนาการไปตามแนวความคิดทางอาชญาวิทยาสมัยใหม่ คือหลักเล็งเล็งใช้วิธีการทรมานร่างกายจึงใช้โทษจำคุกแทนหรือน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะความหนักเบาแห่งการกระทำความผิด แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันว่า สังคมปัจจุบันยังคงมีแรงกระตุ้นเตือนในการแก้แค้นผู้กระทำความผิด ซึ่งการมีบทลงโทษต่างๆ เป็นการเปิดโอกาสให้แก่ชุมชนได้แก้แค้นผู้กระทำความผิดโดยผ่านทางกฎหมาย กฎหมายจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือเพื่อการลงโทษแทน

นอกจากนี้กฎหมายอาญานั้นยังมีแนวคิดพื้นฐานในการกำหนดบทเพิ่มโทษ โดยได้ยึดถือหลักการลงโทษที่มีลักษณะเป็นการตอบแทนความร้ายแรงของการกระทำความผิดตามแนวความคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม ที่พิจารณาบทลงโทษควรมีความเหมาะสมกับความผิดที่บุคคลนั้นกระทำ เพราะถือว่ามนุษย์ทุกคนมีเจตจำนงอิสระ และให้ความสำคัญต่อการป้องกันอาชญากรรมมากกว่าการลงโทษ การลงโทษจะมีเป้าหมายเพื่อการข่มขวัญและยับยั้งบุคคลจากการประกอบอาชญากรรม ซึ่งความหนักเบาของการลงโทษต้องได้สัดส่วนกับความรุนแรงของอาชญากรรมโดยต้องกำหนดให้เหมาะสมกับลักษณะของความผิดนั้น โดยแนวคิดพื้นฐานในการกำหนดบทเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยสามารถแบ่งได้ออกเป็น 2 กรณี ได้แก่

1. เหตุเพิ่มโทษที่เป็นเหตุลดโทษ

เหตุลดโทษ คือเหตุที่ทำให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น เป็นข้อเท็จจริงที่ผู้กระทำต้องรู้จึงจะมีความรับผิด กล่าวคือ ข้อเท็จจริงที่เป็นองค์ประกอบของเหตุลดโทษทำให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น มาตรา 62 วรรคสาม บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้น โดยอาศัยข้อเท็จจริงใด บุคคลนั้นจะต้องรู้ถึงข้อเท็จจริงนั้น บุคคลผู้กระทำไม่รู้ข้อเท็จจริงเช่นว่านี้ก็ไม่ต้องได้รับโทษหนักขึ้นจะถือว่ามิเจตนากระทำความผิดในเหตุลดโทษนั้น มิได้ คงมิเจตนากระทำความผิดในชั้นธรรมดาเท่านั้น ดังนั้นเมื่อมาตรา 335 เป็นเหตุที่ทำให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นจากมาตรา 334 จึงต้องนำมาตรา 62 วรรคท้าย มาพิจารณาประกอบด้วย กล่าวคือ บุคคลจะต้องรับโทษ

หนักขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงใด บุคคลนั้นต้องได้รู้ข้อเท็จจริงนั้น ฉะนั้น ถ้าไม่รู้ย่อมไม่มีเจตนา และเมื่อมาตรา 335 เป็นเหตุเพิ่มโทษของความผิดตามมาตรา 334 ทุกข้อมาก่อนแล้วจึงจะเข้าเหตุจรรยาซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 335 ตามที่ได้บัญญัติไว้ใน 12 อนุมาตรา

ความรู้ข้อเท็จจริงในองค์ประกอบความผิดหรือในองค์ประกอบให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นนี้ แม้จะเป็นหลักเกณฑ์ส่วนหนึ่งในเจตนาแต่ก็ต่างกันในเรื่องที่ว่า เจตนาเป็นเรื่องในส่วนผลของการกระทำ คือ ความประสงค์ต่อผลรวมทั้งกรณีที่สังเกตเห็นผลด้วย ถ้าเป็นผลของการกระทำหากผลไม่เกิดขึ้นตามเจตนา ผู้กระทำความผิดพยายามได้ แต่ความรู้ข้อเท็จจริงเป็นเรื่องในส่วนพฤติการณ์ไม่เกี่ยวกับผล และต้องรู้ข้อเท็จจริงนั้นๆ เพียงแต่อาจรู้ได้หรือควรจะได้เท่านั้นยังไม่พออย่างมากก็เป็นเพียงประมาท เพราะไม่ระวังให้เพียงพอตาม มาตรา 59 วรรคสี่ และมาตรา 62 วรรคสอง เท่านั้น ถ้าไม่รู้ข้อเท็จจริงนั้นแล้ว แม้เข้าใจผิดหรือประสงค์ให้เป็นเช่นนั้นแต่ความจริงไม่มีข้อเท็จจริงเช่นนั้น การกระทำก็ไม่เป็นความผิด แม้แต่ในฐานะพยายามก็ไม่ผิดแต่ความรู้หรือไม่รู้ข้อเท็จจริงเป็นเรื่องภายในจิตใจ การนำสืบจึงต้องนำสืบถึงพฤติการณ์ภายนอกกว่าพอแสดงให้เชื่อได้ว่าผู้กระทำได้รู้ข้อเท็จจริงนั้นแล้ว แต่จะนำสืบเพียงให้เชื่อได้ว่าผู้กระทำควรจะได้เท่านั้นยังไม่พอ

2. เหตุเพิ่มโทษที่เป็นผลจรรยา

ผลจรรยา คือผลของการกระทำความผิดที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น หมายถึงผลที่บุคคลทั่วไปสามารถคาดเห็นได้ เรื่องผลจรรยาจะนำไปใช้เฉพาะกับกรณีความผิดที่ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเพราะผลจากการกระทำเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับเจตนาหรือความประมาทของผู้กระทำ เช่น ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือประมาท ทำให้เกิดผลเพียงบาดเจ็บ ต่อมาเกิดเป็นอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย หรือวางเพลิงเผาทรัพย์ หรือหน่วงเหนี่ยวกักขังเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย เป็นต้น ต้องใช้หลักผลจรรยาวินิจฉัยโดยไม่ต้องดูว่าผู้กระทำประสงค์จะให้เกิดผลที่หนักขึ้นหรือไม่ ในทางตรงกันข้ามแม้ผู้กระทำจะประสงค์ให้ผลเกิด แต่หากผลไม่เกิดผู้กระทำก็รับเท่าที่ผลเกิดเท่านั้น กรณีผลจรรยาอันทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 63 อาจนำไปใช้ในกรณีตามมาตรา 224, 238, 277 ทวิ, 277 ตริ, 280, 297, 280, 302, วรรคสอง, 303 วรรคสอง วรรคสาม, 308, 310 วรรคสอง, 312 ทวิ วรรคสอง, 313 วรรคสอง วรรคสาม, 336 วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่, 339 วรรคสาม วรรคสี่ วรรคห้า, 340 วรรคสาม วรรคห้า ซึ่งเป็นผลนอกเหนือจากการกระทำโดยเจตนาและมาตรา 311 ซึ่งเป็นผลจากการกระทำโดยประมาท และการวินิจฉัยว่าอย่างไรเป็นผลจรรยาซึ่งมาตรา 63 บัญญัติว่าต้องเป็นผลที่ตามจรรยาข่มเกิดขึ้นได้ คงจะหมายถึงผลปกติที่เกิดจากการกระทำในพฤติการณ์เช่นนั้น พฤติการณ์ที่ต้องนำมาคำนึงน่าจะไม่ว่าเป็นที่บุคคลผู้กระทำจะต้องรู้ถึง มิฉะนั้นก็จะกลายเป็นเป็นการกระทำโดยเจตนาไปเสียเลย

ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้บัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์ไว้ไว้ในภาค 2 ลักษณะ 12 หมวด 1 กล่าวคือหากเป็นเอาไปซึ่งทรัพย์ของผู้อื่นที่มีใจความผิดอันเข้าลักษณะของเหตุกรรจ์ก็มีความรับผิดตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 334 ซึ่งบัญญัติว่า ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินหกหมื่นบาท แต่ถ้าเป็นการเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปโดยมีลักษณะพิเศษ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 และ มาตรา 335 ทวิ ก็ได้บัญญัติลักษณะความผิดฐานลักทรัพย์ที่เข้าลักษณะอันเป็นเหตุกรรจ์ไว้ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 บัญญัติถึงข้อเท็จจริงต่างๆที่เป็น “เหตุกรรจ์” ของความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 ซึ่งเป็นความผิดพื้นฐานไว้ โดยต้องระวางโทษสูงกว่าการลักทรัพย์ธรรมดาตามมาตรา 334³

ก. ความผิดฐานลักทรัพย์กรณีพิเศษนี้จะนำมาพิจารณาได้ก็ต่อเมื่อ

- (1) การกระทำนั้นต้องเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 แล้ว และ
- (2) มีข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเข้ามาตามที่ระบุไว้ในมาตรา 335

ข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุกรรจ์เหล่านี้ถือว่าเป็น “องค์ประกอบภายนอก” ที่เพิ่มเติมเข้ามา นอกเหนือจากข้อเท็จจริงที่เป็นองค์ประกอบภายนอกตามมาตรา 334 ดังนั้น ผู้กระทำความผิดจะต้องรู้ถึงข้อเท็จจริงซึ่งเป็น “เหตุกรรจ์” เหล่านี้ด้วย จึงจะถือว่าผู้กระทำความผิดในการกระทำผิด

ข. ประเภทของข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุกรรจ์ ตามมาตรา 335 นั้น มีทั้งหมด 12 เหตุ ซึ่งอาจจำแนกเป็น 5 ประเภท คือ

- (1) เหตุที่เกี่ยวกับ “เวลา” ในการกระทำผิด ได้แก่ กรณีตามมาตรา 335(1)
- (2) เหตุที่เกี่ยวกับ “สถานที่” ในการกระทำผิด ได้แก่ กรณีตามมาตรา 335(2) (8) (9)
- (3) เหตุที่เกี่ยวกับ “วิธีการ” กระทำผิด ได้แก่ กรณีตามมาตรา 335 (3) (4) (5) (6) (7)
- (4) เหตุที่เกี่ยวกับ “ฐานะของผู้เสียหาย” ได้แก่ กรณีตามมาตรา 335 (11) (12)
- (5) เหตุที่เกี่ยวกับ “ความสำคัญของตัวทรัพย์” ได้แก่ กรณีตามมาตรา 335 (10) ซึ่งรวมถึงกรณี

ตามมาตรา 335 ทวิ กรณีลักพระพุทธรูป ฯลฯ อีกด้วย

ซึ่งทั้ง 5 ประเภทนี้คือ คุณธรรมทางกฎหมายที่กฎหมายมุ่งประสงค์ที่จะคุ้มครองเพิ่มขึ้นจากกรณีการลักทรัพย์ธรรมดา ตามมาตรา 334 โดยมีการกำหนดว่าหากมีการลักทรัพย์โดยมีพฤติการณ์ดังที่ปรากฏตามอนุมาตราใดอนุมาตราหนึ่งในมาตรา 335 หรือมาตรา 335 ทวิ นั้น ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น

³ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, คำอธิบายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา, (พิมพ์ครั้งที่ 5), กรุงเทพฯ : วิญญูชน, 2555, หน้า 59

2.วิเคราะห์มาตรา 335 กับความเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันของประเทศไทย

เมื่อทำการศึกษาเหตุฉุกเฉินแต่ละเหตุจะพบว่ายังมีบางในปัจจุบันความผิดฐานลักทรัพย์ในเหตุฉุกเฉินตามมาตรา 335 นั้นมีบางอนุมาตราที่อาจจะไม่เหมาะสมต่อสถานการณ์ในปัจจุบัน อาทิเช่น ความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน ตามมาตรา 335 (1) กล่าวคือหากมีกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลาระหว่างเวลาพระอาทิตย์ตกและพระอาทิตย์ขึ้นแล้ว ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษตามมาตรา 335 (1) ซึ่งเป็นต้องให้รับโทษหนักขึ้นจากมาตรา 334 อย่างไรก็ตามหากปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้กระทำความผิดนั้นได้ทำการลักทรัพย์ภายในห้างสรรพสินค้าหรือร้านสะดวกซื้อที่เปิดทำการในเวลากลางคืนในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ตกและพระอาทิตย์ขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อความยุติธรรมต่อผู้กระทำความผิดให้ต้องได้รับโทษหนักขึ้นเพราะผู้กระทำความผิดจำเป็นต้องอาศัยความมืดเป็นเครื่องมือเพื่อช่วยให้ทำการลักทรัพย์สะดวกยิ่งขึ้นเนื่องจากมีแสงสว่างอยู่ในอาคารดังกล่าวอยู่แล้ว

3.ปัญหาและความจำเป็นในการเพิ่มเติมขอบเขตในการกำหนดโทษการลักทรัพย์บุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองอันเนื่องมาจากเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์

ในปัจจุบันประชาชนทุกเพศทุกวัยมีความสะดวกในการดำรงชีวิตมากขึ้นจากการได้รับความช่วยเหลือจากทั้งภาครัฐและเอกชนแต่จากการศึกษาตัวบทกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้นพบว่ายังไม่มีบทบัญญัติใดให้ความคุ้มครองบุคคลที่ประสบปัญหาในการดำรงชีวิตอันเนื่องมาจากความบกพร่องทางกายหรือจิตใจดังเช่น คนพิการ เป็นต้น และในสังคมปัจจุบันผู้คนให้ความตระหนักถึงสิทธิและเสรีภาพกันมากขึ้น คนพิการก็เป็นผู้มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ดังเช่นบุคคลทั่วไปและเป็นบุคคลที่จำเป็นต้องได้รับการปฏิบัติจากรัฐอย่างเสมอภาคเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป รัฐจึงต้องให้ความสำคัญต่อคนพิการ โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ เพิ่มความเท่าเทียมในโอกาส อาทิเช่น ส่งโอกาสในการประกอบอาชีพของคนพิการ เป็นต้น เพื่อให้ผู้พิการสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพและคุ้มครองมิให้บุคคลดังกล่าวถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมหรือถูกเอารัดเอาเปรียบได้เพราะเหตุที่ตนบกพร่องทางด้านร่างกาย

4.กฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับความผิดฐานลักทรัพย์

จากการศึกษาเหตุฉุกเฉินในความผิดฐานลักทรัพย์ตามกฎหมายต่างประเทศ ทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) กล่าวคือ ประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐฟลอริดา และในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) กล่าวคือ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส โดยสรุปพบว่าในประเทศต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้มีการกำหนดให้การลักทรัพย์ในเวลากลางคืนเป็นเหตุฉุกเฉินแต่อย่างใดอันเช่นกฎหมายอาญาของประเทศไทย และในส่วนของ การลักทรัพย์บุคคลอ่อนแออบบางนั้นพบว่าในประเทศต่างๆเหล่านี้ได้มีบทบัญญัติคุ้มครองกลุ่มบุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองอันเนื่องมาจากเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ

คนชราและสตรีมีครรภ์ไว้เป็นเหตุจรรยา ก่กล่าวคือ หากมีการลัทธิพิพม์บุคคลดังกล่าว ผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการลัทธิพิพม์ธรรมดา

4.1 ระบบกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับระบบกฎหมายแบบจารีตประเพณี (Common Law) ตามระบบกฎหมายอังกฤษ แต่การพัฒนาของประเทศสหรัฐอเมริกาแตกต่างจากแนวคิดของประเทศอังกฤษเป็นอย่างมาก

ระบบกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ละรัฐจะมีอิสระในการบัญญัติกฎหมายของตนเอง โดยรัฐบาลกลาง (Federal Government) จะไม่แทรกแซงในเรื่องของการกำหนดว่าการกระทำใดจะเป็นความผิดอาญาหรือไม่ อย่างไร และมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับวิธีพิจารณาความอย่างไร⁴

รัฐบาลกลางจะมีอำนาจในการออกกฎหมายที่มุ่งควบคุมกิจกรรมของรัฐบาลในระดับมลรัฐได้ในเฉพาะสิ่งที่กำหนดไว้ ซึ่งเรียกว่า Enumerated Powers ซึ่งกำหนดไว้คร่าวๆว่า อำนาจใดที่ไม่ได้กำหนดให้เป็นอำนาจของรัฐบาลกลางสหรัฐ ย่อมเป็นอำนาจของมลรัฐทั้งสิ้น

4.1.1 ความผิดฐานลักทรัพย์ของมลรัฐฟลอริดา

กฎหมายอาญาเรื่องความผิดเกี่ยวกับทรัพย์นั้น มลรัฐฟลอริดาได้มีการบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายฟลอริดา ปี 2018 ลักษณะ 46 มาตรา 812 ความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์และปล้นทรัพย์ โดยความผิดฐานลักทรัพย์ได้ให้คำนิยามโดยบัญญัติไว้ในมาตรา 812.014 (1) บุคคลใดจะมีความผิดฐานลักทรัพย์ได้นั้น ถ้าเขาได้รับหรือใช้เจตนาหรือพยายามที่จะได้มาหรือใช้ทรัพย์สินของผู้อื่น โดยไม่ว่าจะมีเจตนาที่จะเอาไปชั่วคราวหรือถาวร ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์

และตามประมวลกฎหมายของมลรัฐฟลอริดา ได้บัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์คนชราภาพหรือบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไปไว้ในมาตรา 812.0145 โดยกำหนดว่า ผู้ใดลักทรัพย์จากบุคคลที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป โดย

(1) หากบุคคลดังกล่าวถูกศาลตัดสินว่า กระทำการลักทรัพย์มูลค่าทรัพย์สินมากกว่า 1,000 ดอลลาร์จากบุคคลที่อายุ 65 ปีขึ้นไปจะต้องคำพิพากษาเพื่อชดใช้ความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าวและทำงานบริการชุมชนนานถึง 500 ชั่วโมง

(2) ถ้าหากผู้กระทำความผิดถูกตั้งข้อหาว่ากระทำการลักทรัพย์จากบุคคลที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไป โดยที่บุคคลดังกล่าวรู้หรือมีเหตุผลที่เชื่อว่ารู้ว่า ผู้เสียหายนั้นมีอายุ 65 ปีขึ้นไป ความผิดที่บุคคลนั้นถูกกล่าวหาจะถูกจัดประเภทใหม่ ดังนี้

⁴ รายงาน Introduction to US Legal System : Overview of Federal/State Civil Court Procedure, Introduction to US Legal System :Case Management Procedure, ADR Mergers & Acquisitions, สำนักงานต่างประเทศ : สำนักงานศาลยุติธรรม

(2) (A) หากมูลค่าทรัพย์สินจากการลัทธิทรัพย์สินบุคคลที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไปมีมูลค่า 50,000 ดอลลาร์หรือมากกว่านั้น ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษความผิดทางอาญาในระดับที่หนึ่ง

(2) (B) หากมูลค่าทรัพย์สินจากการลัทธิทรัพย์สินบุคคลที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไปมีมูลค่า 10,000 ดอลลาร์หรือมากกว่า แต่น้อยกว่า 50,000 ดอลลาร์ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษความผิดทางอาญาในระดับที่สอง

(2) (C) หากมูลค่าทรัพย์สินจากการลัทธิทรัพย์สินบุคคลที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไปมีมูลค่า 300 ดอลลาร์หรือมากกว่า แต่น้อยกว่า 1,000 ดอลลาร์ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษความผิดทางอาญาในระดับที่สาม

4.2 ความผิดฐานลักทรัพย์ในประมวลกฎหมายของประเทศเยอรมนี

ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศเยอรมันได้บัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์ไว้ ตามมาตรา 242 ซึ่งบัญญัติว่า ผู้ใดเอาทรัพย์สินของผู้อื่นที่ไม่ใช่ของตน ไปโดยเจตนาที่จะเปลี่ยนการยึดถือเป็นของตนหรือบุคคลอื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือโทษปรับ สิ่งที่ถูกกฎหมายประสงค์จะคุ้มครองในความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 242 คือ กรรมสิทธิ์และการครอบครอง

4.2.1 การลักทรัพย์ในเวลากลางคืนตามกฎหมายอาญาของประเทศเยอรมนี

ในส่วนของความผิดฐานลักทรัพย์ในกรณีร้ายแรง ประมวลกฎหมายเยอรมันได้บัญญัติไว้ในมาตรา 243 ซึ่งมีทั้งหมด 7 กรณีด้วยกัน ซึ่งเมื่อได้ศึกษาจากประมวลกฎหมายของเยอรมันจะพบว่าความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนของประเทศเยอรมันนั้นไม่มีบัญญัติไว้เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนเป็นกรณีร้ายแรงหากแต่ถ้ามีบุคคลใดกระทำการลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยมีการเอาทรัพย์สินของผู้อื่นที่ไม่ใช่ของตนไปโดยเจตนาที่จะเปลี่ยนการยึดถือเป็นของตนหรือบุคคลอื่น โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นคงมีความผิดตามมาตรา 242 หรือหากมีพฤติการณ์ในการเอาทรัพย์สินของผู้อื่นไปอันเข้าลักษณะเหตุลดจรรยาในข้อใดข้อหนึ่งใน 7 กรณีตามมาตรา 243 ซึ่งผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี

4.2.2 การลักทรัพย์บุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองอันเนื่องมาจากการเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์ ตามกฎหมายอาญาของประเทศเยอรมนี

ส่วนความผิดฐานลักทรัพย์บุคคลอ่อนแอบบบางหรือบุคคลที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษ จะเห็นว่ามาตรา 243 (1) Nr. 6 แห่งประมวลกฎหมายอาญาของเยอรมันได้บัญญัติบทลงโทษสำหรับผู้กระทำการลักทรัพย์บุคคลอ่อนแอบบบางหรือบุคคลที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษไว้เป็นเหตุร้ายแรงอันเป็นเหตุลดจรรยา มาตรา 243 (1) Nr. 6 บัญญัติว่า “ผู้ใดลักทรัพย์บุคคลผู้ที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี” การลักทรัพย์บุคคลอ่อนแอบบบางหรือบุคคลที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษเป็นการซ้ำเติมผู้ที่ต้องกำลังอยู่ในความทุกข์เพราะความบกพร่องของร่างกายทำ

ให้ไม่สามารถประกอบกิจกรรมประจำวันบางอย่างได้เหมือนอย่างคนทั่วไปโดยมีขีดจำกัดทางด้านร่างกายมาเป็นอุปสรรค

4.3 ความผิดฐานลักทรัพย์ในประมวลกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส

การลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายฝรั่งเศสที่แบ่งเป็น “ลักทรัพย์ธรรมดา” กล่าวคือ เป็นการลักทรัพย์ที่ไม่มีเหตุที่รุนแรง และหากการลักทรัพย์นั้นประกอบด้วยเหตุรุนแรงจะเรียกว่า “ลักทรัพย์ในเหตุลกรรจ์” ซึ่งบทลงโทษจะที่จะนำมาใช้นั้นจะขึ้นอยู่กับระดับความร้ายแรงตามที่กฎหมายบัญญัติไว้และมีโทษหลายระดับ

การที่ผู้กระทำความผิดจะเข้าองค์ประกอบการลักทรัพย์ในเหตุลกรรจ์นั้น การกระทำความผิดจะต้องเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 311-1 เสียก่อน และหากมีพฤติการณ์ในการเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปอันเข้าลักษณะเหตุลกรรจ์ในข้อใดข้อหนึ่งตามมาตรา 311-4 ผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

4.3.1 การลักทรัพย์ในเวลากลางคืนตามกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส

เมื่อได้พิจารณาประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสในความผิดฐานลักทรัพย์ทุกมาตราแล้วพบว่าความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนนั้น ไม่มีบัญญัติเป็นความผิดในเหตุดังกล่าว กล่าวคือ หากมีการเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปในเวลากลางคืน ผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 331-1 ซึ่งต้องถูกลงโทษจำคุก 3 ปี และปรับ 45,000 ยูโร ตามมาตรา 331-3

4.3.2 ความผิดฐานลักทรัพย์บุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองอันเนื่องมาจากการเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์ ตามกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส

ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสได้กำหนดความผิดฐานลักทรัพย์กรณีพิเศษแยกไว้เป็นหมวดหมู่ โดยกรณีความผิดฐานลักทรัพย์โดยอาศัยประโยชน์จากความบกพร่องหรือความอ่อนแอของบางส่วนของร่างกายผู้เสียหายไว้ในมาตรา 311-5 2° มีหลักว่า ผู้ใดกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยอาศัยโอกาสจากความบกพร่องของผู้เสียหาย กล่าวคือ เพราะอายุ ความเจ็บป่วย ความพิการทางกายหรือจิตใจ หรือเพราะเหตุที่ตั้งครรภ์ ต้องระวางโทษจำคุก 7 ปี และปรับ 100,000 ยูโร

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในมาตรา 311-5 2° ทำให้เห็นว่าประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสได้ให้ความสำคัญหรือคุ้มครองบุคคลอ่อนแอของบาง ซึ่งกฎหมายประสงค์ที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดเพราะอาศัยโอกาสจากความบกพร่องทางร่างกายของผู้เสียหายให้ต้องรับโทษหนักขึ้นจากการลักทรัพย์ธรรมดาอันได้บัญญัติอัตราโทษไว้ในมาตรา 311-3 กล่าวคือ ต้องระวางโทษจำคุก 3 ปี และปรับ 45,000 ยูโร

5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ในปัจจุบันความเจริญได้เข้ามาสู่ประเทศไทยมากขึ้น ความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ นั้นมีการขึ้นผู้เขียนจึงเห็นว่า การกำหนดความผิดฐานลักทรัพย์ควรที่จะมีการปรับปรุงแก้ไขให้ทันสมัย สอดคล้องกับสภาพ

สังคมในยุคปัจจุบัน กล่าวคือ ความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) นั้นอาจจะไม่มีความจำเป็นในยุคปัจจุบันที่ไม่ต้องพึ่งพาแสงสว่างจากดวงอาทิตย์เพียงอย่างเดียวเนื่องจากในปัจจุบันนั้นมีหลอดไฟที่ทำให้กำเนิดแสงสว่างได้ตามถนนหนทาง อาคารบ้านเรือนที่อยู่อาศัยของผู้คน ร้านสะดวกซื้อ ห้างสรรพสินค้า สวนสาธารณะ ตลอดจนสถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน ศูนย์หรือหน่วยงานในชุมชนต่างๆ เป็นต้น สอดคล้องกับนานาประเทศที่ประมวลกฎหมายไม่ได้บัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนไว้ เป็นเหตุจรรยาบรรณแต่ไม่มีการลักทรัพย์เวลาใดก็ถือเป็นการลักทรัพย์เท่ากันดังเช่นประเทศที่ผู้เขียนได้ ทำการศึกษามาแล้ว ได้แก่ ประเทศเยอรมนีและประเทศฝรั่งเศส

กลุ่มบุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองอันเนื่องมาจากเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์ ก็เป็นกลุ่มบุคคลที่ต้องให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษเนื่องจากมีความลำบากให้การ ดำเนินชีวิตอยู่แล้วหากมีบุคคลที่ไม่ประสงค์ดีเข้ามาเอาเปรียบหรือข่มเหง รังแก บุคคลดังกล่าว บุคคลซึ่ง ไม่สามารถป้องกันตนเองอันเนื่องมาจากเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์ ย่อมที่จะไม่มีความสามารถในการป้องกันตนเองได้เท่าบุคคลทั่วไปเนื่องจากสภาพร่างกายไม่เอื้ออำนวย อีกทั้ง ในปัจจุบันหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนต่างมีสิ่งอำนวยความสะดวกให้กลุ่มบุคคลเหล่านี้ อาทิเช่น ห้องน้ำเพื่อ ผู้ทุพพลภาพ คนชรา และสตรีมีครรภ์ หรือรถโดยสารสาธารณะก็มีการปรับทางขึ้นลงและมีเก้าอี้หรือที่นั่งเพื่อ อำนวยความสะดวกแก่บุคคลเหล่านี้ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาคุ้มครองกลุ่ม บุคคลเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

เมื่อพิจารณาจากการศึกษาค้นคว้าข้างต้น ด้วยเหตุผลหลายๆอย่างประกอบกัน จึงมีความจำเป็นที่ จะต้องยกเลิกประมวลกฎหมายอาญามาตรา 335 (1) เพื่อให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพความเจริญ ในสังคมยุคปัจจุบัน และเพิ่มเติมขอบเขตของกฎหมายให้ครอบคลุมถึงการลักทรัพย์บุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกัน ตนเองอันเนื่องมาจากเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์ เพื่อลดโทษผู้กระทำ ความผิดฐานลักทรัพย์ให้หนักกว่าขึ้นกว่าการลักทรัพย์บุคคลธรรมดา เพื่อคุ้มครองบุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกัน ตนเองอันเนื่องมาจากเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วยเจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์ และเพื่อปรับปรุง ประมวลกฎหมายอาญาให้สมบูรณ์และทันสมัยสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ดังนี้

มาตรา 335 ผู้ใดลักทรัพย์

(13) บุคคลซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองอันเนื่องมาจากเป็นผู้ทุพพลภาพ ผู้มีจิตบกพร่อง คนป่วย เจ็บ คนชราและสตรีมีครรภ์

บรรณานุกรม

ธีสุทธิ์ พันธุ์ฤทธิ์, กฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, กรุงเทพฯ : นิติธรรม, 2555

รายงาน Introduction to US Legal System : Overview of Federal/State Civil Court Procedure, Introduction to US Legal System : Case Management Procedure, ADR Mergers & Acquisitions, สำนักงานต่างประเทศ : สำนักงานศาลยุติธรรม

สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, คำอธิบายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา, (พิมพ์ครั้งที่ 5), กรุงเทพฯ : วิญญูชน, 2555

หยุด แสงอุทัย, กฎหมายอาญา ภาค 1, (พิมพ์ครั้งที่ 19), กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547